

Zendingsberichten voor kinderen
Tweede kwartaal 2022
Zuidelijk Afrika – Indische Oceaan Divisie

Laten we naar de kerk gaan!

Jeremia

Zambia, 2 april

Er gebeurde iets heel vreemds toen oom trouwde in Zambia. Jeremia, die bij oom woonde, werd op een zaterdagochtend wakker met de gedachte dat hij een ontspannen dag zou krijgen waarop hij met wat vrienden zou kunnen afspreken. Maar zijn nieuwe tante hield hem tegen voordat hij de deur uit kon stappen. 'Kom op, we gaan naar de kerk!', zei ze.

Jeremia dacht dat ze een grapje maakte. Wie ging er nou in een kerk zitten op zo'n prachtige dag? Hij had de hele dag gewerkt en zijn oom geholpen kasten en keukenkasten in elkaar te zetten. Al was Jeremia nog maar twaalf, hij werkte iedere dag. Vanaf de derde klas, toen zijn vader een ernstig auto-ongeluk had gekregen en hij bij oom kwam wonen, was hij niet meer naar school geweest.

Een paar dagen eerder was zijn oom getrouwd met een adventistische vrouw en nu vroeg ze hem mee te gaan naar de kerk. Hij had er helemaal geen zin in te gaan, maar wilde ook niet onbeleefd zijn. 'Nee, ik ga wel een andere keer', zei hij. De volgende sabbatmorgen nodigde tante Jeremia opnieuw uit. 'Ga je mee naar de kerk?', stelde ze voor. Jeremia had er helemaal geen zin in te gaan, maar hij wilde ook niet onbeleefd zijn. 'Een andere keer', zei hij weer.

De volgende sabbatmorgen nodigde tante Jeremia voor de derde keer uit. 'Ga mee naar de kerk!', zei ze. Jeremia wilde helemaal niet gaan. Toen hij zijn mond opende, zei hij iets wat hij niet had willen zeggen. 'Ja, is goed!', klonk het. Tante straalde. Het verbaasde Jeremia dat hij het zelf ook leuk vond om te gaan. De hele sabbatsdienst werd geleid door kinderen. Kinderen, gekleed in groene broeken, witte truien en gele sjaals liepen de kerk binnen. Kinderen, gekleed in groene broeken, witte truien en gele sjaals zongen voorin de kerk. Kinderen, gekleed in groene broeken, witte truien en gele sjaals baden. Kinderen, gekleed in groene broeken, witte truien en gele sjaals verzorgden de preek. Het was Scoutingdag in de kerk en padvinders leidden de eredienst op die sabbat.

Jeremia had nog nooit van scouting gehoord, maar hij wilde zich er graag voor aanmelden. Hij vond het padvindersuniform mooi met de groene boek, een witte trui en een gele sjaal. Hij had het vooral naar zijn zin tijdens de eredienst op sabbat en hij besloot diezelfde dag nog dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven. De sabbat daarop hoefde tante Jeremia niet uit te nodigen om mee te gaan naar de kerk. Hij stond al klaar, nog voordat ze de woorden 'Kom, we gaan naar de kerk!' had gezegd. 'We gaan!', zei hij enthousiast tegen haar. Na korte tijd liet hij zich dopen en sloot hij zich aan bij de Adventkerk.

Op een dag vertelde een jongen uit de kerk hem over de *Rusangu* adventistische school. Het was Jeremia's grootste wens om naar die adventistische school te gaan en hij smeekte zijn oom om toestemming. Oom vond het goed. Jeremia rondt nu de examenklas af en is dolgelukkig. Maar weten jullie wie misschien nog wel blijer is dan hij? Zijn tante. 'Mijn tante is er trots op dat ik bij de Adventkerk hoor', vertelde hij. 'Als ik thuis ben, gaan we altijd samen naar de kerk'. Op sabbatochtend krijgt tante nauwelijks de kans om tegen Jeremia te zeggen, 'Kom we gaan naar de kerk!'. Voordat ze haar mond maar open heeft gedaan, zegt Jeremia al tegen haar, 'Kom we gaan!'.

Bidden om een kindje

Zambia, 9 april

Marjorie Chisonga

Wat is jouw favoriete Bijbelverhaal? In Zambia, een Afrikaans land, woont een moeder die het verhaal over Hannah het mooiste vindt. Ken je het verhaal over Hannah? Hannah was een lieve vrouw die niets liever wilde dan moeder zijn. Ze verlangde enorm naar een kindje. Maar dat kindje kwam maar niet. Zij en haar man wachtten jarenlang, maar de geboorte van een baby bleef uit. Hannah was ontzettend verdrietig. In die tijd reisde het volk Israël één keer per jaar naar de tabernakel in Silo om God daar te aanbidden. Hannah's verdriet was het grootst tijdens die reizen. Ze huilde en wilde soms niet eens eten.

Tijdens een bezoek aan Silo ging Hannah naar de tabernakel om in gebed om een baby te smeken. Toen Eli, de hogepriester, haar zag huilen en bidden, zei hij haar dat God haar een kindje zou geven. En dat deed God! Hannah was de gelukkigste moeder toen ze een zoon op de wereld zette die ze Samuel noemde. In Zambia las moeder het verhaal over Hannah in de Bijbel en ze genoot ervan. Want weet je, moeder had ook een probleem. Na haar huwelijk had ze een jongetje gekregen. Maar daarna kwamen er geen kinderen meer. Zij en haar man wachtten maar en wachtten maar. Een jaar. Twee jaar. Vijf jaar. Tien jaar.

Mensen om haar heen begonnen vragen te stellen. 'Waarom krijg je geen kinderen meer?', vroeg een vriendin. 'Zo moet het zijn', antwoordde moeder. 'God zal voorzien'. Een vriendelijke buurvrouw raadde moeder aan naar het ziekenhuis te gaan om zich na te laten kijken. 'Misschien kan een dokter iets voor je betekenen', zei ze. 'Nee, zo moet het zijn', zei moeder. 'God zal voorzien'. Iemand stelde voor dat moeder op bezoek ging bij een medicijnman. Ze geloofde niet in de kracht van medicijnmannen. Ze geloofde in de hemelse God en ze was er zeker van dat Hij alleen haar een baby kon geven.

'Nee', antwoordde moeder. 'God zal voorzien'. Het verhaal over Hannah gaf moeder hoop. Hannah was een biddende vrouw die nooit ophield te bidden. Moeder bad ook. Dertien jaar lang bad ze. Vader bad met haar mee. 'God, geef ons alstublieft nog een baby', bad ze. En op een dag merkte moeder dat er iets veranderd was. Ze was zwanger! Meteen knielden vader en moeder neer om te bidden. 'Dank u God!', baden ze. Een paar maanden later bracht moeder een tweede jongetje op de wereld. Ze noemden hem 'Cheelela', wat 'de moeite waard' betekent in het Tonga, hun taal. Binnen de kortste keren raakte moeder ook zwanger van een derde jongen. Dit kind kreeg de naam 'Chakondela', wat 'Laat het zo zijn' betekent.

Moeder is nu één van de gelukkigste moeders in heel Zambia. Ze heeft drie jongens en ze houden van Jezus. 'God heeft mijn familie bovenmate gezegend', zei moeder. 'Aan ons was enkel de taak geduldig te zijn. Als je God in geloof om iets goeds vraagt, zal Hij je meer geven dan je ooit voor mogelijk houdt'.

Moeder (Marjorie Chisonga) geeft les in huishoudkunde, voedsel en voeding aan de *Rusangu Secondary School*, gelegen op de plek waar de Amerikaanse zendeling William Harrison Anderson in 1905 de eerste adventistische buitenpost oprichtte in Noord-Rhodesië (wat nu Zambia is). Zendingsgiften hebben Andersons werk mogelijk gemaakt en dragen ook nu bij aan de verspreiding van het evangelie via zendingen. Dank je wel voor je zendingsgeld.

Groot helder licht

Zambia, 16 april

Oma Ruth Jereh

Oma deed raar toen ze op een vrijdagavond thuiskwam in Mazabuka, Zambia. Normaal gesproken kwam ze zingend het huis binnen. Nu deed ze stilletjes de deur open en ging rechtstreeks naar haar bed. Ze zei geen woord tegen opa. Ze zei geen woord tegen de kleine Cynthia. Ze ging liggen en sloot haar ogen. Toch wist de kleine Cynthia zeker dat oma niet sliep. Oma bewoog haar armen en benen. Dan weer lag ze op haar rechterzij, dan weer op haar linkerzij en weer terug op haar rechterzij. Er was iets mis. Oma deed echt heel raar deze vrijdagavond. Later op de avond ging de kleine Cynthia naar bed. Opa ook.

's Ochtends vertelde oma aan opa en Cynthia waarom ze de avond ervoor zo raar had gedaan. Ze was bang geweest. Oma vertelde dat ze aan een drankje had gezeten in een restaurant toen de zon onder begon te gaan. Op een gegeven moment was de hele hemel donker van kleur en daarom besloot ze dat het tijd was naar huis te gaan. Al zingend liep ze de donkere straat af naar haar huis, tot ze een oogverblindend licht voor zich zag. Het licht leek op dat van een auto of straatlicht. Het licht zweefde in de lucht als een grote heldere bal.

Oma staaarde naar het licht. Ze wist niet waar het licht vandaan kwam en waar het naar op weg was. Het lied dat ze gezongen had, bleef ergens in haar keel hangen. Toen verdween het heldere licht weer. Terwijl ze van top tot teen trilde, liep oma heel stilletjes de rest van de weg naar huis. De kleine Cynthia stond paf toen ze hoorde over het grote heldere licht. Hetzelfde gold voor opa. 'Je kan maar beter geen drankje meer doen', zei hij. 'Misschien wil God je iets duidelijk maken'. De kleine Cynthia vroeg zich af of opa gelijk had. Probeerde God oma iets te zeggen? Ze was nog steeds in gedachten verzonken toen ze een klopp op de deur hoorde. Oma opende de deur. Voor de deur stond een vrouw, gekleed in een lichtblauwe jurk en een witte wollen muts.

'Gezegende sabbat!', zei de vrouw. 'Ik wilde je vragen om mee te gaan naar de kerk.' Oma hoefde de uitnodiging geen tweede keer te horen. Omdat ze nog steeds geschrokken was door het felle licht, wilde ze maar al te graag naar de kerk. Zowel kleine Cynthia als opa gingen met haar mee. Het gezin bezocht een eredienst die op sabbat in een basisschool gehouden werd. Er was een speciaal programma georganiseerd, volledig gericht op bezoekers. Die avond, voordat ze naar bed ging, hoorde de kleine Cynthia haar oma voor het eerst bidden. 'Lieve God, ik leid geen goed leven', bad ze. 'Help me een punt te zetten achter het drinken van alcohol'. De avond daarop bad oma hetzelfde gebed. Twee weken lang hoorde de kleine Cynthia hoe oma God om hulp smeekte. Ze vroeg zich af wat er gebeuren zou.

Op een ochtend verscheen oma met een brede glimlach op haar gezicht. De kleine Cynthia wist zeker dat God antwoord gegeven had op oma's gebeden. Ze had gelijk. Nooit meer heeft oma de alcoholfles met een vinger aangeraakt. Ook gaf ze haar hart aan Jezus. Hun burens waren verbaasd toen ze merkten dat oma niet meer dronk. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?', zei er één. 'Vertel ons eens welk geheim geneesmiddel de medicijnman je heeft gegeven', zei een ander. Blij vertelde oma aan iedereen dat geen medicijnman haar genezen had. Het was de hemelse God die haar geholpen had er een punt achter te zetten. 'Het gebed is het medicijn dat ik geslikt heb', verklaarde ze.

Oma stopte niet met bidden. De kleine Cynthia hoorde haar bidden voor opa en opa gaf zijn hart aan Jezus. Oma bad voor haar veertien kinderen en vele kleinkinderen, waaronder de kleine Cynthia.

Velen van hen gaven hun hart aan Jezus. Oma is een echte zendeling omdat ze mensen tot God brengt door voor hen te bidden. De kleine Cynthia is blij met de vrijdagavond waarop oma thuiskwam en heel vreemd deed. Op die avond begon God oma te veranderen in een zendeling.

Moeder slaapt

Melissa en Diana

Namibië, 23 april

Tegen de avond gaf Maria de huilende tweeling de opdracht de keukenramen open te zetten en het eten op tafel te zetten in hun huis in Namibië. 'Jullie mama is dichtbij jullie', zei Maria. 'Maak elke avond een maaltijd klaar en laat het dan achter in de keuken zodat zij kan komen om het op te eten'. Het was een verdrietige dag. Moeder was overleden. Maria was een vriendin van de familie die voor de tweeling zorgde tot hun tante uit Zimbabwe arriveerde.

Melissa en Diana vonden het een goed idee om een bord vegetarische stoofpot op tafel te zetten en *mealie pap*, maïspap. Dan konden ze gerust gaan slapen, met de gedachte dat moeder zou komen en hen vanuit de hemel bezocht. Toch zetten ze die avond geen eten op tafel. Ze waren te moe en verdrietig om ook maar iets te doen. Het enige waar ze zich toe konden zetten, was in bed klimmen en zich in slaap huilen.

De volgende ochtend stond Maria al vroeg in de slaapkamer van de tweeling. 'Jullie moeder was hier!', vertelde ze. 'Ze sprak met me en vroeg of jullie goed voor me zorgden'. De tweeling glimlachte blij. 'Echt, Maria?', vroeg Melissa. 'Mama is bij ons?', zei Diana. Toen hun tante uit Zimbabwe later op de dag arriveerde, verbaasde het haar dat Maria de tweeling had gezegd een maaltijd voor moeder klaar te zetten en dat ze beweerde moeder te hebben gezien. Ze gaf Maria een standje.

'Waarom vertel je die bijgelovige onzin aan de meisjes?', zei ze. Daarna riep ze Melissa en Diana bij zich om ze in alle ernst te vertellen over iemands toestand na de dood. 'Ik weet dat jullie ontzettend veel van je moeder houden en haar erg missen', begon tante. 'Jullie moeder hield ook heel veel van jullie. Toch zal ze niets eten, als jullie 's avonds naar bed zijn gegaan en slapen. Zij slaapt ook en blijft dat doen totdat Jezus komt.'

Tante sloeg haar Bijbel open en liet de meisjes het Bijbelvers zien waarin staat dat 'de doden niets weten'¹ en God niet prijzen.² De doden 'slapen', totdat Jezus terugkeert naar deze aarde, gekroond met macht en grote heerlijkheid.³ Als Jezus komt, legde tante uit, zal Hij de slapende doden opwekken en dan 'zullen we altijd bij de HEER zijn'⁴. Melissa en Diana waren met moeder op zondag naar de kerk gegaan. Maar daar hadden ze nog nooit gehoord dat de doden sliepen en ze luisterden aandachtig naar tante.

'Jezus weet hoe verdrietig jullie zijn', zei tante. 'Hij is ook verdrietig. De dood is een vreselijk iets. Weet wel dat Jezus belooft bij ons te zijn, vandaag en elke dag. Hij garandeert ons dat Hij ons nooit zal afvallen of verlaten'⁵. Melissa en Diana genoten van elk woord. Ze geloofden tante. Ze besloten 's avonds geen eten op tafel te zetten. Moeder zou niet bij hen op bezoek komen, die avond niet – geen enkele avond. Ze sliep in het graf en wachtte tot Jezus haar uit de dood op zou wekken.

Melissa en Diana wisten ook zeker dat ze klaar wilden zijn om Jezus te ontmoeten bij zijn komst. Ze begonnen de Adventkerk te bezoeken waar tante ook naartoe ging en ze gaven hun hart aan Jezus. Melissa is nu getrouwd met een adventistische predikant en Diana dient als diacones in de kerk. Ze

¹ Prediker 9:5

² Psalm 115:17

³ Mattheüs 24:30-31

⁴ 1 Tessalonicenzen 4:16-17

⁵ Hebrëeën 13:5

kijken reikhalzend uit naar die geweldige dag waarop Jezus in heerlijkheid op de wolken verschijnt en ze Hem en moeder ontmoeten in de lucht.

Buitengesloten!

Otilia

Mozambique, 30 april

Otilia houdt erg veel van haar vader. Maar ze weet niet zeker of hij ook van haar houdt. Op een sabbat kwam het meisje thuis van de kerk en lagen al haar kleren in een grote hoop voor hun huis. Otilia probeerde de buitendeur van het huis te openen, maar die zat op slot. Voor de zoveelste keer had vader haar buitengesloten.

De problemen begonnen toen Otilia bij haar oudere zus woonde in een ander dorp. Otilia raakte daar bevriend met een paar adventistische kinderen op school en ze vertelden haar over de sabbat. Ze begon de Adventkerk met hen te bezoeken. Enige tijd later besloot ze haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen.

Haar vader was razend toen hij hoorde dat ze lid was geworden van de Adventkerk. Vader was predikant bij een andere kerk. 'Ik verbied je een adventist te zijn', schreeuwde hij door de telefoon. Hij gaf Otilia's zus de opdracht haar niet naar de kerk te laten gaan op sabbat. Otilia's zus wilde geen ruzie met vader. Daarom stuurde ze Otilia naar haar ouderlijk huis om daar weer te gaan wonen.

Op de eerstvolgende sabbatochtend deed vader de deur op slot om te voorkomen dat ze het huis uitging. 'Jij gaat in geen geval naar de kerk', snauwde hij. Otilia zat de hele dag opgesloten in huis. De volgende sabbat moest vader werken en Otilia verliet het huis om naar de kerk te gaan. Toen ze thuis kwam, ontdekte ze dat vader haar buitengesloten had. Ze mocht niet binnenkomen. Hij weigerde haar lunch en avondeten te geven. Otilia wachtte tot hij 's avonds in slaap gevallen was, waarna een jonger zusje de deur open deed en haar binnenliet.

Vader zette alles op alles om Otilia te weerhouden naar de kerk te gaan. Hij dreigde haar uit huis te zetten. Hij gooide haar kleren in de tuin en deed de deur op slot. Hij sloeg haar. Otilia vond het vreselijk dat vader zo boos was, maar ze gaf nooit een weerwoord. Ze herinnerde zich dat Jezus ook geen woord zei als zijn vijanden boos waren. Ze bedacht dat Jezus bad voor de mensen die Hem doodden. Terwijl Hij gekruisigd werd, bad Hij, 'Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen'⁶.

Daarom bad Otilia in stilte als vader boos was. 'Vader, vergeef hem, hij weet niet wat hij doet'. Op een dag werd vader niet meer boos. Hij deed de deur niet langer op slot. Hij gooide haar kleren niet meer op de straat. Hij sloeg haar niet langer. Toch heeft hij er nog geen vrede mee. Otilia blijft voor hem bidden. Later hoopt ze andere kinderen te helpen die het moeilijk hadden met hun ouders. Ze wil haar favoriete Bijbelvers met ieder meisje en iedere jongen delen, waarin Jezus zegt: 'Jullie zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld, maar houd moed: Ik heb de wereld overwonnen'⁷.

Otilia blijft positief. Ze is blij omdat ze weet dat Jezus alle problemen in de wereld overwonnen heeft en op een dag terugkomt om haar mee te nemen naar zijn thuis. Ze weet dat Jezus haar nooit buiten de deur zal laten staan of haar kleren in de tuin zal gooien. Ze houdt ontzettend veel van Jezus en ze is er zeker van dat Hij ook van haar houdt.

⁶ Lucas 23:34

⁷ Johannes 16:33

Trouwe opa en oma

Zuid-Afrika, 7 mei

Gideon Reyneke

Dit verhaal gaat over een gezin dat de sabbat begon te houden in Zuid-Afrika zonder de Adventkerk te kennen. 's Avonds, als het te donker was geworden om in het maïsveld te werken, ging de familie Reyneke rond de grote keukentafel zitten in hun kleine boerderij in het midden van Zuid-Afrika. Dat gebeurde in de jaren 20 van de vorige eeuw.

Vader, moeder en hun zeven zonen en vier dochters aten elke avond wat ze van hun eigen land hadden binnengehaald: hun maaltijd bestond uit maïspap met een paar aardappels, pompoenen en vlees. Na de maaltijd ruimden de kinderen de tafel op, waarna vader zijn Nederlandstalige Bijbel opensloeg voor de dagelijkse overdenking.

De oudere kinderen luisterden aandachtig, terwijl ze op hun houten stoelen rond de tafel zaten. De kleinere kinderen kropen op de schoot van hun ouders. Ze wisten dat ze een lied zouden zingen als vader uit de Bijbel gelezen had en dat vader dan ook zou bidden.

Op deze specifieke avond opende vader zijn Bijbel en las, 'Houd de sabbat in ere, het is een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is een rustdag, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken'. Van tijd tot tijd stelde vader zijn kinderen vragen om hen bij de les te houden, maar deze keer stond hij zelf voor een raadsel.

'Hoor eens', zei hij verbaasd. 'In dit vers staat "Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is een rustdag'. Het idee dat je op de zevende dag rustte, was helemaal nieuw voor hem. Tot dan toe hadden hij en zijn gezin de eerste dag van de week, de zondag, als de sabbat gehouden. Maar dat was niet wat de Bijbel leerde.

Vader maakte een aantekening in zijn Bijbel. Naast de woorden 'Zes dagen kunt u werken', schreef hij 'Tijd om te ploegen'. Naast de woorden 'De zevende dag is een rustdag', noteerde hij 'Rustdag'. Geen twijfel over mogelijk. Van nu af aan zouden hij en zijn gezin van zondag tot en met vrijdag werken om te rusten op de sabbat, de zevende dag.

Die week begon het gezin de sabbat te houden naar wat ze gelezen hadden in de Bijbel. Elke zaterdag legden ze hun landbouwgereedschap neer en lieten ze hun dagelijkse werk links liggen. Gezinnen van omliggende boerderijen hadden dat in de gaten en al gauw hielden drie andere gezinnen eveneens de sabbat van de zevende dag.

De tijd verstreek tot een adventistische literatuurevangelist naar de boerderij kwam en vader een boek verkocht met de titel *God's Covenant with Man* (Gods verbond met de mens). Door dit boek kwamen vader en moeder voor het eerst in aanraking met de Adventkerk. Ze begrepen dat andere mensen de sabbat van de zevende dag óók hielden.

Niemand weet of vader en moeder zich bij de Adventkerk aansloten, maar vier van hun elf kinderen werden adventist. Eén van hun kleinkinderen is Gideon, een predikant die de leiding heeft over het zendingswerk in de Divisie binnen Zuid-Afrika en de Indische Oceaan, de divisie die dit kwartaal jullie zendingsgeld ontvangt.

Gideon, de voorzitter van de divisie, is ontzettend blij dat zijn opa en oma de Bijbel lazen en er 100 jaar geleden gehoorzaam aan waren. God is ook blij als we de Bijbel lezen en ernaar leven.

Bidden voor school

Botswana, 14 mei

Gorata

Ik werd geboren in een adventistisch gezin dat in Botswana, een Afrikaans land, woonde. Mijn vader was ouderling in de kerk, maar mijn moeder wilde niet naar de erediensten. Ze geloofde niet in God. En dus ging ik naar de kerk met mijn vader, twee oudere broers en zus. Toen ik in groep 5 zat, gaf mijn vader zijn baan op bij de Botswana Spoorwegen om politicus te worden. Hij ging ook niet meer naar de kerk – en dat gold eveneens voor ons.

Na een tijdje begon moeder te beseffen dat het leven geen betekenis had zonder God en dat ze naar de kerk wilde gaan. Een paar christenen kwamen aan onze deur om boeken te verkopen en moeder nam ons op zondag mee naar hun kerk. In de vakantie voordat ik naar groep 8 ging, verscheen een adventistische literatuurevangelist op onze stoep om ons boeken te verkopen. Mijn moeder wilde er meer van weten en kocht drie boeken van Ellen White. De bezoeker nodigde haar uit om zijn kerk op sabbat te bezoeken en korte tijd later gingen we daar voor het eerst naartoe. Al snel liet moeder zich dopen.

Ik zat toen in groep 8 en moest een middelbare school kiezen. Moeder begon te bidden en te vasten in de hoop dat ik naar de *Eastern Gate Academy* kon gaan, een adventistische kostschool in Francistown, zo'n 2,5 uur rijden van ons huis. Vader stond het niet toe. Hij zei dat hij het schoolgeld niet kon betalen. Moeder verloor de moed niet en ze bleef bidden. Ik bad met haar mee. Ze maakte me vroeg in de ochtend wakker om samen op onze knieën te gaan. We baden ook tijdens onze avondsluitingen.

Toch veranderde mijn vader niet van gedachten. Ik ging naar de brugklas op een overheidskostschool in een andere stad. Ik had het moeilijk op die school. Sommige leerlingen dronken alcohol en gebruikten drugs. Het leek de docenten niet uit te maken of we ons huiswerk deden. Na twee jaar op die school te hebben gezeten, was ik het zat. Ik smeekte vader om naar de adventistische school te mogen gaan. 'Nee', zei hij ronduit.

Die avond huilde en bad ik. Ik vroeg de HEER me te helpen omdat ik echt heel graag naar de *Eastern Gate Academy* wilde gaan. 'Help me alstublieft, zodat ik naar de adventistische school kan, als dat uw wil is', bad ik. De volgende dag sprak ik met mijn moeder. Ze opende haar Bijbel en las Psalm 30:5 voor, waarin staat 'met tranen slapen we 's avonds in, 's morgens staan we juichend op'. Dat vers bemoedigde me. Ik bleef bidden.

Twee maanden later, de vakantie was net voorbij, vroeg ik weer aan mijn vader of ik naar de adventistische school mocht gaan. Vader bleef even stil. Ik vroeg me af wat hij zou zeggen. 'Prima', zei hij. 'Je mag gaan'. Ik dankte de HEER! Door deze gebeurtenis wist ik voortaan dat de HEER altijd luistert. Alles gebeurt naar zijn plan, zolang we geloven en Hem gehoorzamen. Mijn hele familie is nu lid van de Adventkerk, op mijn vader na. Bid alstublieft voor hem, voor ons en voor de school.

Nieuwe vrienden maken

Angola, 21 mei

Alexandra

Alexandra wilde niets liever dan naar Abigails huis gaan. Abigail nodigde andere meisjes van school uit om in het weekend bij haar thuis te komen. Ze gingen naar de kerk op sabbat en naar scouting op zondag. Alexandra had niet veel vrienden en ze zou graag willen dat Abigail haar vriendin werd. Toch hield ze haar mond. Tot een zekere dag.

Abigail wilde haar zesde verjaardag groots vieren en ze nodigde al haar vrienden uit om de hele dag bij haar thuis taart te eten en spelletjes te spelen. Toen Alexandra over dit feestje hoorde, zei ze tegen moeder dat ze diep van binnen hoopte dat Abigail haar ooit zou uitnodigen. Ze zou Abigail graag als vriendin willen.

De volgende dag sprak moeder met een paar andere moeders op school. Terwijl ze wachtte tot Alexandra's lessen voorbij waren, zag ze Abigails moeder. 'Mijn dochter zou graag bij jullie op bezoek komen', zei ze. 'Ze hoopt dat Abigail vrienden met haar wil worden'. 'Geen probleem!', reageerde Abigails moeder. De twee vrouwen spraken af in welk weekend Alexandra zou kunnen komen.

Alexandra vond het geweldig dat ze een heel weekend met Abigail kon doorbrengen. Op sabbat gingen de twee meisjes naar de kerk en Abigail stelde Alexandra voor aan haar vriend Jezus. Op zondag gingen ze naar scouting en kwam Alexandra meer te weten over Jezus. 'Heb je het leuk gehad bij scouting?', vroeg Abigails moeder later. 'Ja!', zei Alexandra meteen. 'Zou je weer een keer naar scouting willen gaan?', vroeg Abigails moeder. 'Ja!', zei Alexandra weer.

Op zondagavond kwamen vader en moeder om Alexandra op te halen. Op weg naar huis vertelde ze haar ouders over de kerk, scouting en Jezus. Aan het einde van het schooljaar werd oma ziek. Moeder vroeg daarom aan Abigails moeder of Alexandra bij hen kon blijven tot oma zich weer wat beter voelde. Abigails moeder vond het goed en Alexandra ging bij Abigail wonen.

Aan het begin van de vakantie mocht Alexandra elk weekend bij Abigail komen. Abigails moeder zei dat Alexandra altijd welkom was, wanneer ze maar wilde. Moeder was er erg blij mee, maar ze had wel een vraag. Ze wilde weten wat Abigail deed in de kerk en bij de scouting. 'Misschien kunnen we een keer afspreken op sabbat', zei ze.

Abigails moeder vond het een geweldig idee. 'Ik weet welke sabbat daar perfect voor zou zijn', zei ze. Ze nodigde moeder en vader uit de kerk te bezoeken toen Alexandra officieel lid werd van scouting. Het was een heerlijke sabbat. Alexandra genoot helemaal. Ze hoorde niet alleen bij de scoutinggroep, ze bracht tijd door met haar beste vrienden in de hele wereld; moeder, vader, Abigail en Jezus.

Blij met een bijensteek

Angola, 28 mei

Jurema Matos

Jurema vond het niet leuk om naar de kerk te gaan. Moeder wel. Moeder vond de kerk zo leuk dat ze er elke woensdag, vrijdag en sabbat was. Op woensdagavond bezocht ze de gebedsbijeenkomst. Op vrijdagavonden de sabbatopening en op sabbat ging ze naar de kerk voor de sabbatschool en de preek. Als ze thuis haar lunch had gegeten, ging ze weer terug naar de kerk voor het middagprogramma. Ze nam de negenjarige Jurema met zich mee. Jurema liet moeder heel duidelijk merken dat ze het maar niks vond om naar de kerk te gaan. Elke keer dat moeder haar meenam, fronste ze diep, spuwden haar ogen vuur en reageerde ze brutaal.

Op een woensdagavond waren moeder en Jurema op weg naar de gebedsbijeenkomst. Jurema fronste diep, haar ogen stonden boos en ze sprak brutaal tegen moeder terwijl ze de tuin doorliepen. Een buurvrouw hield hen aan. 'Dat meisje wil helemaal niet naar de kerk', zei de vrouw. Moeder schaamde zich en ze wist niet hoe ze moest reageren. Toen de buurvrouw weg was, draaide moeder zich om naar Jurema en zei, terwijl ze haar recht in de ogen keek, 'Zelfs onze buurvrouw weet dat je niet naar de kerk wilt. Is dat nou iets om trots op te zijn? Wat probeer je te bereiken?' De hele weg naar de kerk foeterde moeder tegen Jurema. Jurema's frons werd nog dieper. Ze besloot nooit meer met moeder naar de kerk te gaan.

De volgende keer dat moeder zich klaarmaakte voor de kerk, zei Jurema dat ze met haar grote zus zou gaan. Moeder vond het goed. Op een sabbatmiddag na de lunch woonden grote zus en moeder een scoutingmiddag bij in de kerk. Jurema wilde alleen thuisblijven om een boek te lezen. Toen ze het boek opende, voelde ze een harde steek in haar nek. Ze negeerde de prik en ging op haar bed zitten om te lezen. Na een paar minuten kreeg ze het benauwd en probeerde ze rechtop te gaan zitten. Terwijl ze dat deed, viel er een kleine gele bij in haar schoot.

Jurema hoopte beter te kunnen ademen door rechtop te gaan zitten. Maar dat deed het niet. Ze voelde zich duizelig en was bang. Hijgend rende ze naar het huis van de buren. 'Een bij heeft me gestoken en ik kan geen adem meer halen', huilde ze. 'Bel mama alstublieft'. Korte tijd later was moeder er al om Jurema snel wat medicijnen te geven. Toen het meisje weer normaal kon ademen, maakte moeder een korte wandeling met haar. 'Zie je wat er kan gebeuren als we de kerk overslaan?', zei ze. 'Wil je zo door blijven gaan?'

Vanaf die dag vond Jurema het leuk om naar de kerk te gaan met moeder. Ze wilde niet weer door een bij gestoken worden! Toen Jurema niet meer boos was, kreeg ze door dat de kerk eigenlijk heel gezellig was. Ze kreeg vrienden, zong uit volle borst mee en luisterde graag naar de preken. Ze begon van Jezus te houden.

Jurema is nu blij met de bijensteek. Ze zegt dat de bijensteek haar woede wegnam. De bijensteek leerde haar dat de kerk een fijne plek is. Door de bijensteek heeft ze haar beste vriend leren kennen, Jezus.

Brood in ruil voor afval

Angola, 4 juni

Maria

Adna was een chagrijnige vrouw. Ze vond het heerlijk te roddelen en helemaal met de burens in Luanda, Angola. Toch was er één vrouw die weigerde te roddelen. Elke keer dat Adna Maria zag, schreeuwde ze. Elke keer dat ze Maria zag, probeerde ze ruzie te maken. Maar Maria glimlachte enkel en zei haar vriendelijk gedag. 'Wat fijn om je vandaag weer te zien', zei Maria dan. 'Mag God je zegenen'. Adna kon niet begrijpen waarom Maria zo blij was. Ze begreep niet waarom Maria nooit vloekte of ruziede. Adna schreeuwde nog harder en zette alles op alles om ruzie te maken. Maria daarentegen leek nog meer te glimlachen en haar nog vriendelijker te begroeten. 'Wat fijn toch om je weer te zien vandaag!', zei Maria. 'Mag God je op een bijzondere manier zegenen!'

Toen had Adna een idee. Haar tuin lag vaak vol met afval dat van de straat geblazen werd en dat ruimde ze dan op. Toen ze daarmee bezig was, nam ze de zak afval in haar handen en zette het naast het hek voor Maria's huis. Maria gaf geen kik. Ze zei geen woord. Ze pakte de vuilniszak op en gooide het aan het einde van de straat in de afvalbak. Daarna ging ze weer terug naar haar huis, haalde iets uit haar keuken en nam het mee naar Adna's woning. Toen Adna de deur opende, zei Maria: 'Wat fijn om je vandaag weer te zien! Dit brood is voor jou'. Ze gaf Adna een stuk brood, gewikkeld in een plastic zak.

Adna stond paf. Maar ze veranderde niet van gedachten. De volgende keer dat ze haar tuin opruimde, zette ze weer een zak vuilnis voor het hek van Maria's huis. En opnieuw pakte Maria de zak op en nam ze het mee naar de afvalbak. Daarna ging ze naar Adna. 'Wat goed om je weer te zien!', zei ze. 'Dit brood is voor jou'. Zo ging het nog een tijdje door. Adna liet vuilniszak na vuilniszak achter bij Maria's hek en Maria bracht haar brood.

Op een sabbatochtend deed Maria juist de deur van haar huis achter zich dicht toen Adna een vuilniszak voor haar hek zette. Maria was prachtig gekleed en helemaal klaar om naar de kerk te gaan. Hoe zou ze reageren? Maria keek even naar de vuilniszak en, al had ze haar sabbatoutfit aan, pakte het op en droeg het naar de vuilnisbak. Daarna ging ze naar Adna's huis. 'Wat fijn om je weer te zien!', zei ze. 'Dit brood is voor jou'. Terwijl Maria zich omdraaide om weg te lopen, hield Adna haar tegen. Ze had tranen in haar ogen.

'Ontzettend bedankt voor het brood', zei ze. 'Maar wacht alsjeblieft op ons. We willen met je mee naar de kerk'. Maria geloofde haar oren niet. 'Met mij?', vroeg ze. 'Hoe bedoel je 'mij'? 'Mijn gezin en ik willen jouw Jezus graag leren kennen', legde Adna uit. En zo kwam het dat Adna, haar man en hun vier kinderen adventisten werden. Hoe dat kwam? Maria had geen enkel Bijbelvers met hen gedeeld. Ze had nooit met hen gesproken over God. Maria liet Gods liefde enkel zien door haar daden. Ze gehoorzaamde Jezus door haar vijanden lief te hebben. Jezus zei: 'Heb je vijanden lief en bid voor wie jullie vervolgen. Alleen dan zijn jullie werkelijk kinderen van je Vader in de hemel'⁸.

Adna is nu niet langer chagrijnig. Ze wil niet meer roddelen. Nee, ze glimlacht juist naar haar burens en zegt blij 'Wat fijn om je weer te zien vandaag! Mag God je zegenen!'

⁸ Mattheüs 5:44-45

Hoeveel Bijbelboeken?

Angola, 11 juni

Adelina

Adelina ging naar moeder toe in hun huis in Angola. Ze had een belangrijke vraag aan haar. 'Is er maar één boek in de Bijbel?', vroeg ze. Moeder keek haar verbaasd aan. 'Hoe kom je nou aan die vraag?', zei ze. 'Is er maar één boek in de Bijbel?', hield Adelina aan. 'Nee, dat klopt niet', antwoordde moeder. 'De Bijbel bestaat uit vele boeken'. Moeder had gelijk. Weet jij hoeveel boeken de Bijbel bevat? De Bijbel bestaat uit 66 boeken; Genesis is het eerste boek van het Oude Testament, Openbaring is het laatste van het Nieuwe Testament.

Moeder dacht toen misschien dat de vraag over het aantal Bijbelboeken was afgedaan. Maar nee. Adelina had nog een vraag. 'Moeder', vroeg ze. 'Heeft de Bijbel maar één hoofdstuk?'. Deze vraag verbaasde moeder nog meer dan de eerste. Ze dacht dat Adelina haar in de maling nam. 'Wat is dat nou voor rare vraag?', zei ze. 'Ik zei je net dat de Bijbel uit vele boeken bestaat. Elk boek heeft één of meerdere hoofdstukken'. Weer had moeder gelijk. De Bijbel bestaat uit vele hoofdstukken. Weet jij hoeveel hoofdstukken er zijn? 1189!

Nu dacht moeder waarschijnlijk dat Adelina echt uitgevraagd was. Maar nee. 'Ik denk dat de Bijbel maar één boek met één hoofdstuk bevat', zei Adelina. Moeder wist niet wat ze daarvan denken moest. Ze wilde het onderwerp eigenlijk laten rusten, maar ze moest het weten. 'Waarom zeg je dat?', vroeg ze. 'Omdat onze predikant elke zondag uit hetzelfde hoofdstuk van hetzelfde Bijbelboek leest', legde Adelina uit. Adelina had gelijk. Op zondag leek de predikant altijd te praten over hetzelfde hoofdstuk uit Matteüs.

Moeder fronste. Ze vond het maar niets dat Adelina dit soort dingen zei. In haar oren was Adelina respectloos tegenover de predikant. Moeder stak haar hand uit en gaf Adelina een klap op haar wang. Adelina glimlachte. Niet omdat ze het fijn vond dat moeder haar geslagen had. De klap deed pijn. Maar ze was niet verdrietig. Ze besepte dat moeder boos was omdat ze God niet kende. Ze wenste dat moeder God leerde kennen.

Adelina kwam steeds meer over God te weten doordat ze evangelisatiebijeenkomsten bezocht in Uíge, een stad in Noord-Angola. Ook hadden de woorden van een adventistische predikant vragen in haar naar boven geroepen over de Bijbel. De predikant sprak over het boek Matteüs. Toch haalde hij tegelijkertijd ook vele andere Bijbelboeken aan. Adelina vond het fijn om te luisteren naar de verhalen uit vele hoofdstukken en boeken van de Bijbel. Ze spitste vooral haar oren als hij sprak over Gods liefde. Dan stond ze versteld.

Na het gesprek met moeder kwam Adelina tot de conclusie dat ze God liefhad met heel haar hart en alleen voor Hem wilde leven. Ze was één van de twaalf mensen die tijdens de evangelisatiebijeenkomsten lid werd van de Adventkerk. Na haar doop kreeg Adelina thuis veel problemen. Toch maakt ze zich geen zorgen. Ze weet dat God degenen beschermt die op Hem vertrouwen. Ze heeft de ware God gevonden – de God die zichtbaar is in elk van de 66 boeken en 1189 hoofdstukken van de Bijbel.

Een nieuwe man

Angola, 18 juni

Opa Paulo Domingos

Opa dronk en rookte maar al te graag. Oma hield ontzettend veel van opa, maar ze vond het niks dat hij rookte en dronk. Ze maakte hem voor alles uit. Ze bad vaak voor hem. Maar er leek geen verandering in te komen. Tot oma naar een andere kerk begon te gaan in hun dorp in Angola. Opa ging naar zijn kerk op zondag en oma ging naar de nieuwe kerk op zaterdag. Al snel werd oma lid van de kleine adventkerk en deed ze dienst als diacones. Op een sabbat, kort nadat oma adventist was geworden, luisterde ze juist aandachtig naar de preek in de kerk toen ze opa's stem vanbuiten hoorde.

'Oma, kom naar buiten!', riep hij. 'We gaan naar huis!'. Aan de klank van zijn stem kon oma horen dat hij gedronken had. Het maakte haar verdrietig en ze schaamde zich. Wat moest ze doen? Stilletjes stond ze op en ging naar huis met opa. De volgende sabbat was het precies hetzelfde liedje. Terwijl oma naar de preek luisterde, hoorde ze opa van buiten de kerk roepen, 'Oma, kom naar buiten! We gaan naar huis!'. En weer stond oma stilletjes op en ging ze met hem mee naar huis. Zo ging het een paar jaar.

Tot opa's verbazing behandelde oma hem thuis altijd vriendelijk. Ze schold hem nooit meer uit. Op een dag klopte de adventistische predikant, waar hij de preken steeds van onderbrak, op zijn deur. Opa was onder de indruk. Geen predikant was ooit bij hem op bezoek gekomen. De volgende sabbat besloot opa dat hij met oma naar de kerk zou gaan om de preek van de predikant eens met eigen oren te horen. Oma was zo blij! De andere kerkleden vonden het ook erg fijn om opa te zien en ze verwelkomden hem met open armen.

Na de preek zei opa tegen oma. 'Ik heb een idee. Van nu af aan ga ik op zaterdag met je mee naar jouw kerk en dan ga jij op zondag mee naar mijn kerk'. En zo ging het de daaropvolgende maand. Tot de adventistische predikant opa's huis opnieuw bezocht. Hij bad voor elk van opa's tien kinderen. Hij bad voor zijn vier kleinkinderen. Hij bad voor opa en oma en voor hun huwelijk. Opa stond paf. Geen predikant was twee keer bij hem op bezoek gekomen en had voor elk lid van zijn gezin gebeden.

Na het bezoek ging opa op woensdag naar de adventkerk voor de gebedsbijeenkomsten, op vrijdag voor de vespers en op sabbat voor de eredienst. Hij kwam altijd op tijd en bleef tot aan het einde. Toen kwam de dag dat de kerk evangelisatiebijeenkomsten organiseerde en opa besloot zich te laten dopen. De burens in zijn dorp, Ambriz in Angola, staan versteld over de veranderingen in opa's leven. Hij drinkt en rookt niet langer. In plaats daarvan vindt hij het fijn in zijn Bijbel te lezen en naar de kerk te gaan. Hij is een nieuw mens. 'Daarom ook is iemand die één met Christus is, een nieuwe schepping.'⁹

⁹ 2 Korintiërs 5:17

Jezus zien

Dertiende sabbat, 25 juni

Ricardo Ferreira

Op tienjarige leeftijd ging het helemaal mis met Ricardo toen hij over een hek was gesprongen in Angola. Hij had de dunne metalen draad niet gezien aan de andere kant van het hek. Daardoor kwam hij met zijn hoofd op de grond terecht. Na het ongeluk begon hij steeds slechter te zien. Op school kon hij nauwelijks meer lezen wat de meester op het krijtbord schreef en hij vroeg of hij vooraan mocht zitten. Na een tijdje hielp ook dat niet meer. Al zat hij vooraan, hij zag niks. Uiteindelijk stuurde de meester hem naar huis met de woorden dat de school een blinde jongen geen les kon geven.

Ricardo's ouders vroegen vele artsen om raad, maar niemand kon hem helpen. Ze zeiden dat hij zijn zicht voorgoed kwijt was. Ricardo kon wel huilen. Hij kon geen voetbal meer spelen, fietsen of verstoppertje spelen met zijn vrienden. Als hij het huis uitliep, hoorde hij hoe zijn vroegere vrienden hem belachelijk maakten. 'Klein, blind jochie! Klein, blind jochie!', riepen ze. De jongens en meisjes dachten dat ze een goede grap maakten. Ze hadden er geen benul van dat hun woorden Ricardo veel pijn deden. Hij vond het leven nutteloos en doelloos.

Op een dag nodigde een oudere neef Ricardo uit om mee te gaan naar een scoutingweekend. De neef was het hoofd van de scoutingclub. Ricardo had er helemaal geen zin in, maar zijn neef hield vol en dus stemde hij toe. Tot Ricardo's verbazing waren er genoeg activiteiten bij scouting waar hij aan mee kon doen. De neef vroeg hem zelfs om hem te helpen. Ricardo voelde zich nodig. Het deed hem ontzettend goed.

Korte tijd later luisterde Ricardo naar een preek. Door die preek wilde hij zijn hart aan Jezus geven. Maar toen sloeg het noodlot toe. Tijdens de catechisatielessen gaf de onderwijzer Ricardo en de andere doopkandidaten de opdracht om de Tien Geboden uit hun hoofd te leren. Maar Ricardo kon de Bijbel niet lezen, noch het blaadje met de Tien Geboden dat de onderwijzer uitgedeeld had. Verdrietig kwam hij tot de conclusie dat hij zich niet kon laten dopen. Thuis stak moeder hem een riem onder het hart. 'Als God het wil, word jij gedoopt', zei ze.

Doordeweeks las zijn oudere zus de Tien Geboden hardop voor aan Ricardo. Keer op keer las ze de Tien Geboden aan hem voor zodat ze in het hoofd van de jongen zouden blijven hangen. Op vrijdag kwamen alle doopkandidaten bijeen in de kerk. 'Wie wil de Tien Geboden als eerste opnoemen?', vroeg een ouderling. Niemand reageerde en daarom stak Ricardo zijn hand op. De juiste volgorde lukte nog niet helemaal, maar hij somde alle Tien Geboden foutloos op. De ouderling stond versteld en schudde zijn hand. Terwijl hij zich omdraaide naar de anderen, vroeg hij: 'Wie kan de Tien Geboden voordragen zoals Ricardo net deed?' De volgende dag, op sabbat, werd iedereen, ook Ricardo, gedoopt.

Kort daarna kreeg Ricardo de vraag of hij het wekelijkse zendingsbericht wilde vertellen tijdens de sabbatschool. Toen sommige kerkleden dat hoorden, vroegen ze de sabbatschoolleider van gedachten te veranderen. 'Ricardo kan het zendingsbericht niet vertellen. Hij kan niet lezen', zeiden ze. Vriendelijk legde de sabbatschoolleider zijn hand op Ricardo's schouder. 'Hoor je wat ze zeggen?', vroeg hij. Ricardo knikte. 'Laat iedereen maar zien wat je kan', zei hij. 'Doe wat je moet doen om het verhaal volgende sabbat te vertellen'.

Ricardo's zus las het zendingsbericht uit de driemaandelijke *Mission* aan hem voor en met gemak leerde hij het uit zijn hoofd. Op sabbat vertelde Ricardo het verhaal van begin tot eind. Toen hij klaar was, klonken talloze luide en verbaasde 'Amens' door de kerk.

Ricardo is nu 25 jaar en studeert aan de universiteit om predikant te worden. De afgelopen twee jaar heeft hij een scoutingclub geleid en hij predikt regelmatig in kerken rondom Angola. Tientallen mensen hebben zich laten dopen door zijn preken. Ricardo is niet meer verdrietig. Al ziet hij niets met zijn eigen ogen, hij weet dat God hem een uitzonderlijk geheugen heeft gegeven. Hij zegt ook dat de artsen het fout hadden door te zeggen dat hij nooit meer zou zien. In Openbaring 1:7 staat immers 'Hij komt te midden van de wolken, en dan zal iedereen Hem zien'. Deze belofte houdt in dat ieder oog Jezus zal zien als Hij terugkomt – ook Ricardo. 'Op een dag zal ik het gezicht van mijn Jezus zien', zegt hij.

Jullie zendingsgeld deze sabbat zal een adventistische school openen in Ricardo's woonplaats Luanda, Angola. Dank jullie wel dat jullie willen geven voor de Divisie van Zuid-Afrika en de Indische Oceaan.